

LA BARRETINA

SETMANARI HUMORÍSTICH, POPULAR Y CATALÀ DE BONA MENA
DESLLIGAT DE TOT PARTIT POLÍTICH
SORTIRÀ CADA DIVENDRES

Se trobará en tots los kioscos de la Rambla y demás llochs de venda de periódichs
Encàrrechs y correspondencia: Carrer de Barbará, n.º 16 bis, entressol, porta 1.^a
Número solt, 5 céntims.—Suscripció per un any, 3 pessetas.

LA NOTA DEL DÍA

Donant molta llibertat pel mal, y pel bé molt poca, toquem ara 'l resultat com se veu en exa troca.

Justicia, industria, comers, agricultura, decencia, ja fa temps que son sencers á... la lluna de Valencia.

CRISIS

Tots aquests que 'l caldo gras menjavan de l' olla gran, ab la crisis, ara están, com veus, ab un pam de nas.

Puja 'n Pere, 'n Pau caurá, pujan vermells, cauhen blaus, cambiém los mobles y en paus, ¡com que 'l poble ha de pagá!

DE TOT ARRÈU

ALAGUANYAT!

Al cap y á la fi ha caygut en Sagasta!
Diu que ha caygut del costat de la *libertat*.

¿Sáben quin costat es aquest? ¿No? Dcnchs jo tampoch. Del dret ó del esquerre no ho será pás, perque ja ho diria; per consegüent deu esser lo del cap d' avall de l' esquena, y essent axí, no s'haurá fet gayre mal.

Pel demés, es lo de sempre.

Vá caure don Antón y vá pujar don Práxedes; ha caygut don Práxedes y puja don Antón; y..... tornemhi que no ha estat rés,

¡Pobre don Antón! No se n' hi ha girat poca de feyna!

Ja cal que posi fil á l' agulla y ben aviat, perque la tasca es llarga. En primer lloch s' ha de repartir lo *turró*.

Perqué cada cop que hi há cambi de ministeri, ja se sab, vinga parar la tenda, y com aquell que ven á ral y mitx la pessa, s' han de anar distribuint les subsecretaries, direccions, presidencies, governs civils, delegacions d' hisenda, araldies, etc., etc., y açó, ¡no 'n porta poch d'enrenou!

Res, ventatjes del sistema; desde *ls caps grossos* que viuen de la politica, (¡ey! vuy dir los principals, com si diguessem los *caps-padres*) fins als *peximnuti*, tot s' ha de capgirar.

Açó no fora tant sensible, si al menys lo capgirant anés per bon camí, puix son tants los pedassos, surgits y adops que necessita la capa d' Espanya, que si don Antón no es un bon sastre, ja pot plegar,

LA BARRETINA qu' es una pubilleta molt axerida, pero ensémps molt tivada, y no 's vol casar ab ningú, li dirá la veritat, tant si es dolça, com si es amarga. ¡S' ha de cosir molt, don Antón! Sols pel que toca á la moral, ¡quants y quants esborranchs pot arreglar si vol! Exa premsa impia y asquerosa, exa propaganda immoral y pornogràfica, demana una mordassa, ó sisquera un bossal, ara que ve l' estiu y per consegüent hi há perill.

¿Encara mes moros? Si, senyors; encara mes moros; y açó que ja 'n tinch la pipa plena.

Un diari de Madrid copia de un altre de provincies lo següent:

«Alguns aficionats á curiositats han fet notar aquestes:

»Durant la restauració, han vingut á Espanya tres embaxades del Marróch.

»Al cap de poch temps de vindre la primera, morí la reyna donya Mercés d' Orleans, esposa de don Alfons XII.

»Al cap de poch temps de vindre la segona morí lo rey don Alfons XII.

»Y al cap de poch temps de vindre la tercera, ha succehit lo que tothom sab, ab lo creuher que porta 'l nom de *Reina Regente*.»

Lo que potser no sab tothom, es que 'l creuher *Reina Regente* arribá á Tanger á la nit del dissapte, y 'l seu comandant volia entornarsen tot seguit pera arribar á Cadis á punta de dia; axí ho manifestá al Sr. Saavedra pregantli molt que procurés convencer á Sidi-Brisha pera que desembarqués aquella matexa nit; pero l' Embaxador digué que volia desembarcar ab los honors deguts á sa gerarquia, y que axó no podia ferse de nit. Axí fou, com, perqué la plassa lo saludás, tingué de quedar-se 'l barco fins diumenge al mitj dia, que fou quan començá 'l temporal.

Sens aquest aplaçament es casi segur que no hauria succehit res.

Lo cert es, que han mort 400 homens,

¡Y encara hi ha molts moros que se 'n alegran, y diuhen que açó es un cástich de Deu, perqué 'ls havém obligat á donar quatre milions!

¡Y 'l pobre general Fuentes segueix encara en la presó!...

¡¡Llástima de bofetada!!

¿Que 's creuhen que ja s' han acabat les probes de *agrahiment* que 'ns donen los moros, pels obsequis que varen rebre á Madrid? Ca! barret! Si tot just ara comensen. Aquí 'n van dos, pera mostra. No fa molts dies que atacaren la factoria de *Rto de Oro*.

Lo barco «Maria Luisa» que sortí de Cadis cap á Canaries, fou sorprés pel temporal, lo diumenge dia 10 del corrent, y havent anat á parar á les costes del Marróch, fou saquejat pels moros, que tenen les ungles molt llargues y fan mes mal que pedregada seca.

Ha mort lo diputat radical, francès, Mr. Batiot, molt conegut, abans, entre 'ls sectaris, per ses idees anti-religioses. A l' hora de la mort se va penedir de haver professat aytals idees y morí cristianament. Diu molt bé lo periódich del qui copiém aquesta nova: «¡De quant diferent manera se veuhen les coses durant la vida, que al arribar á les portes de la eternitat! Aquestes conversions de última hora, deuriem tenirles presents tants y tants que passen la vida injuriant á Deu, y despreciant á sa Iglesia Santa, sisquera pera no tenir tant trista y tant amarga agonía!»

Lo progrés á 'ls Estats-Units.—Ab arreglo á les lleys del país, y á últims del *segle de les llums*, han sigut venudes, com esclaves, dues negres, á Georgetown (Kentucky). Foren conduhides al jutjat ab pretext de vagancia, y 'l jutje ordená que se les vengués en públich subast, lo mateix que en los «*bons temps*» de la esclavitut, pera que treballassen durant sis mesos, en profit del millor postor. La operació no fou de resultats brillants pera la ciutat, puix una de les negres fou adquirida per 1' 50 pesos y l' altre per 2 pesos.

Lo Princep de Schoenburg—Hartenstein, fill del Vis-president del Senat austriach, ha dimitit lo càrrech de capitá de la gendarmeria palatina, pera entrar en lo Noviciat dels Benedictins de Emans, prop de Praga.

Es verament extraordinari lo moviment de trens que hi há en les estacions de Londres, desde les deu del mati fins á les onze de la nit. En aquest espay de temps ixen de Londres 2,200 trens, ó sia 120 trens per hora, y també, dos trens per minut; açó sens comptar los de la *Metropolitan railway*. De aquests 2,200 trens diaris, 1,750 servexen lo districte de Londres en un radi de 48 kilometres; 15 van á Escocia, ó bé á Irlanda, y 16 cap al Continent. Ne surten 312 de Victoria, 321 de Liverpool street y 395 de Broad street.

Diu un periódich de Málaga, que l' Ajuntament de Benagalbón deu als mestres de aquell poble, la friolera de CINQUANTA QUATRE MIL TRENTA TRES PECETES.

Copiém de nostre benvolgut cólega. *La Veu de Catalunya*:

«En un ápat donat dies enrera per uns «quants estudiants d' aquesta Universitat que s' «anomenen *liberals*, se privá á un dels concurrents de parlar en nostra llengua.

«¡Y encara hi há qui dupta de que 'l lliberalisme d'avuy es una capa pera tapar los més degradants absolutismes!

«Per lo bon nom de nostra terra, volém suposar «que tots los reunits eren de mes enllá del Ebre.

SET-CIENCIES.

BARRETINAYRE SÓ

Lema: Prou ¡May més!

No estich per mes romansos d' *Esquellas* ni *Campanas*, no vull mes *Tramontanas*, ni *Tomasas* tampoch: Donaume BARRETINAS qu' es lo que mes m' agrada; los altres... ¡mala onada! tireulos tots al foch.

Perqué comprench de sobras, que ab aquests setmanaris; uns quants estrafalaris hi viuhem repapats: De cinch en cinch, s' atipan y van fent bullir l' olla á costas d' una colla que 'ls diuhen... *esquilats*.

Comprant papers d' aquexos, cap mes gandul atipo; desd' ara hos participo, que 'm he tornat *llanut*: Si heu d' esperá 'ls meus céntims ¡que 'n fareu poch de duros! No fumareu mes puros á la meva salut.

No vull res pernogràfich ni escrits materialistas, ni articles anarquistas ó bé anticlericals: Trapellas y embusteros sou tots; y ab vostras mofas no mes cerqueu garrofes, omplir la panxa y rals.

Llegint la BARRETINA franca, honesta y sencilla; al menys, ún no perilla que 'l carreguin de cap: Ni escolta gatamaulas que ab infulas de noble ensarronian al poble per élls omplir bé'l pap.

Bon vent, dits periódichs, á tots vos dono á dida; si jo os tinch de dar vida ¡pobrets! prou moriréu: No vinguéu á pintarme may mes, tot xano xano, á Sant Cristófol nano; perque jo, ja ho sabeu.....

No estich per mes enredos d' *Esquellas* y *Campanas*; no vull mes *Tramontanas*, ni *Tomasas* tampoch: Ja tinch la BARRETINA qu' es la que mes m' agrada; dels altres ¡mala onada! de tots feune un bon foch.

MANEL TRAUSS Y ERMILLAS.

TRES CARTAS

Lema: Historieta.

I.

Mon estimat germá Rossendo:

No puch resistir al desitj de agafar la ploma, per endreçarte aquestas quatre ratllas.

¡Ay germá del cor!... impossible m' es donarte una cabal idea, de l' anyoransa que sento des que só arribat á Barcelona.

Lo continuo tragi que per tot regna, m' amohina, 'm mata. Per més que fassa... no puch de cap manera oblidar la quietut de nostra xica y endressada vila...

¡Que trista es pera mi Barcelona!

Las santas costúms de montanya, son aqui per molts desconegudas; la virtut, es refinada hipocresia; la franquesa... es ¡ay! una esclava de la vanitat.

Tot, tot es cambiat: las costúms, lo carácter.... per çó entre mitj de tanta gent, no hi puch ferhi més, m' anyoro y m' entristexo.

No t' oblidis de dir á la mare que 'm recordo de tots sos encàrrechs; ¡pobre mare! ¡tant y tant que m' estima! recompénsali tú, ja que tens la ditxa de poder estar á son costat.

Dona mas afectuosas salutacions al senyor Recor, y digali que no oblidó sas ensenyansas.

Disposa de ton germá que 't vol de tot cor.

Pepet.

* * *

II.

Germá:

Després d' un silenci de més de dos anys, vinch á dirte per la present, que ja no só aquell Pepet d' ahir, que, com una bestioleta, s' avenia á viurer en exa trista y quasi salvatge vila.

Tant y tant só cambiat, que estich segur que si 'm vegesses, no 'm conexas. Res de anyoransa, propia de las donetas; res de obscurantisme, propi de gent atrassada.

La instrucció layca m' ha fet obrir los ulls, mostrantme ab claretat, que es pura farsa, tot quant jo tenia com á cosas de fé.

Sé, que la propietat es un robo, que 'l pensament ha d' ésser lliure, que la familia es convencionalisme, que Deu es un mito; y en fi, tant y tant só aprés que, vaja, só tot un home, com sempre 'm diu lo mestre.

Digas á la mare que 'l dijous vindré, ab l'objecte de cobrar la llegítima, puix necessito diners pera unirme ab ma estimada na Fraternitat, una xicota de las mevas ideas que val tant d' or com pesa.

Si 'l rector te pregunta per mi, digali que res ne sabs, ja que per cap diner vull tenir relacions de cap mena, ab aquests vividors que embrutintlos, xuclan la sanch dels infelissos y cegos fanátichs.

Salut y fraternitat.

Pep.

* * *

III.

Mon bon germá:

M' estich morint; mes abans de aclucar los ulls per sempre més, no puch dexar de comunicarte mos darrers pensaments.

Un bon sacerdot, que fá alguns dias no m' abandona un moment, en nom meu t' escriu aquesta carta; quan ella arribi á tas mans, hauré dexat d' existir.

Si enlluernat per falsas teorías, vaig oblidar las ensenyansas maternals ¡be 'n só tocat las consequéncias!...

Relliscant, relliscant, per la pendent del vici, só anat á parar al abim de la perdició...; no obstant, per més que procurava dissimularho, tenia un corcò que m' acusava á totas horas de la prematura mort de la bona mare, ¡pobre mare! á bon segur que mori de sentiment á causa de las molts penas que vaig ocasionarli...; mes Deu, sempre misericordiós, s' apiadat de mi, donantme un sant arrepeniment. ¡Germá del cor! pren exemple de mi, no desobeixis may als qui 't volen bé; fuig, com de la peste, dels mundans y viciosos... recorda á totas horas, aquestas mas darreras paraulas: «La religió es l' únich bálсам pera guarir las feridas del cor, fora d' ella 's troba 'l caos mes espantós.»

Després de demanarte perdó, te recomano no m' oblidis en tas oracions.

Lo qui fou en altre temps ton germá.

Jeph.

JOAN RIBAS CARRERAS.

Menció honorífica en lo vuyté Certámen de La Barretina.

BON GARROT

Lo politich embustero de clatell molt esquilat, que sols fá, al sé al candeiero disbarat, tras disbarat; Que al pobre poble explotant lo fa anar com un ninot, creguéume: tipo semblant necessita un bon garrot.

Lo pretenciós periodista autor d' articles pulits, que podrá ser cert de vista pero jamay curt de dits; Que al lector, massa confiat l' enserrona tant com pot; ja qu' es tant espavilat, podéu darli un bon garrot.

Lo fondista de gran fama que al parroquiá poch expert, l' enganya com un camama fentli veure 'l qu' es blanch vert. Que li dona peix passat, y per llebre un mal gatot, creguéume: semblant malvat necessita un bon garrot.

Lo carnicé estrafalari que os ven carn que fa vuyt dias conserva dintre un armari, pintada ab mil porquerías. Que á son gust mou la balansa robant com un lladregot, aquest si que sens tardansa, necessita un bon garrot.

Y en fi, l' escriptó immoral que solament veri escampa; lo gandúl que sense un ral al Plá del Os se la campa. Los perversos xarlatans qu' ells sols, se rifan de tots, donchs, contra aquexos farsants una pluja de garrots.

RAFAEL NORRIUMAY.

MAY MÉS COMPRO AL ENCANT

(MONÓLECH)

¿QUE no ho saben?... ¿no?... donchs ja ho sabrán. Per Nadal vaig treure la rifa. ¡Quina sort! dirán vostés; ¡quina pega! dich jo y m' explicaré.

Era 'l tercer dia de Nadal. Jo prou havia posat lo despertador á las cinch per poguer anar á la agencia; pero ca ¿may dirian á quina hora vaig despertarme? A las nou...? no; á las deu...? tampoch; esgarrifinse; á dos quarts d' onze, de modo que després de vestit, net y esmorsat, ja eran las onze. ¿Que farás, ahont anirás en aquestas horas? Donchs lo millor que puch fer, vaig dir entre mi després de barrinar una llarga estona, es anarmen á gastá 'ls dos duros, que era lo que havia tret. Pero ¿ab que me 'ls gasto? Poden contar si 'n vaig tenir de pensaments sobre aquesta pregunta, mes al cap y al últim, havent observat, no sé com, que la americana que duya no podia anar ni ab rodas, vaig resoldre comprarne una. Pero, y ahont la compres? Dos duros es molt poca cosa... potser si vas alencant; quin día som avuy...? dimecres; apa donchs no m' hi penso més; cap á la Ronda falta gent. Agafo 'l tramvia, me fico dins prompte, y altre cop á casa pera dinar.

Dit y fet; obro la porta y escalas avall; tan bon punt vaig ser al carrer m'encamino vers la Ronda,

la trobo, espero un tramvia y al cap de poch rato ja exclamava: Ara se 'n atura un... psit... psit... psit... ca, ni por esas... Conductor fassi 'l favor... psit... psit... psit! ¡gracias á Deu...! pujo al tramvia, me fico á dins per veure si hi havia algún lloch desocupat; mes ni 'ls mils, tot plé de gom á gom... haventmen d' anar al últim tant si vols com si no vols á la plataforma pera sufrir allí las molestias del vent y de la pols, alguna qu' altre trepitjada y sobretotempentas en gran. Al cap de deu minuts varem arribar als encants. Baxo, busco y trobo, es dir, baxo del tramvia, busco una parada de robas y, després d' un bell ratet, la trobo.

¿A veure si té una americana per mi, vaig dir al qui 'm semblá fora son amo. Prou, va contestar aquest, boy senyalantme un llarch penja-robas en lo que n' hi havian á dotzenas, trii vosté mateix la que l' hi sembli. Jo ja mirava y remirava pero entre totas no n' hi havia una sisquera que fos tant bona com la que duya; la que no tenia un all tenia una seba. Mes al cap y al últim, haventne vist una que podia anar un xich, pregunto pel preu, pago 'l que diu, l' hi regalo la vella y 'm poso la nova.

Al sortir dels encants havia pensat anarmen á casa ablo cavall de las camas, pero, pensant després que no vindria de deu céntims ni ma desgracia ni ma fortuna, y veient per altra part que ja era més de mitj-dia, vaig resoldre anarmen á casa del mateix modo que vaig venir. Pujo donchs al primer tramvia que trobo, y si abans vaig trobarlo plé, ara plenissim, tant que no 'm quedá més remey que posarme no á la plataforma com l' altre vegada, sino en un dels dos grabons que hi há pera pujar. Posat á allí, si be no 'm trepitjaren tant com l' altre vegada, la vista d' un company de viatge supli totas las trepitjadas. Mira que mirarás, mira que mirarás, ni un moment, ni un instant, may dexaba de mirarme; ¡oh! y no dirian que 'm miraba... ¿la cara? ca, barret; no soch lleig, pero tampoch tan maco pera cautivar la atenció d' una persona; l' americana, l' americana, vaja li havia caigut en gracia; en ma vida hauria dit que una cosa comprada als encants fes tant goig. Després de deu minuts de viatge, arribá l' hora en que m'havia de deslliurar dels ulls del impertinent viatjer. Lo que 'm succehi al baxar del tramvia 'ls ho contaré tal com lo vehinat m' ho va explicar, perquè jo per mi sol, no 'ls en podria dar la més mínima rahó.

Diuhon donchs, que al baxar aquell home que se havia enamorat tant de la meva americana, me la tregué donantme per tota explicació una puntada de peu, fentme caure al mitj de la via. ¿Qui era aquell salvatge? dirán vostés, donchs, explicat, era 'l verdader amo de l' americana que, haventli sigut robada per un amante de lo ajeno, va anar á parar al encant y precisament en la mateixa parada en que jo vaig fer la compra, quedantmela ignorant de tals cosas. No cal dir que més mort que viu, la gent que s' adoná de la catástrofe, me dugué á la farmacia, ahont conexentme 'l practicante, feta la primera cura, me feu portar á casa. Al cap de dos setmanas vaig comensar á sortir, y en aquexas horas me trobo, gracias á Deu, completament bo; mes pensant á voltas, que encara dech vuyt visitas al Galeno, dich entre mi: May més compio al encant.

XALET RIBETAS.

¡OY!

A MON AMICH EN RAFAEL NORRIUMAY

Tornará aviat l' estiu y ab ell los pressechs que á mi m' agradan tant.
Tornarán los soldats que van á Cuba la Patria á defensar.
Tornará la canalla á fer fogueras la nit de Sant Joan.
Mes aquell nap, Rafel, que vaig dexarte, May mes ¡ay! tornaré.

PEP DE LA FONT.

LLIÇÓ MERESCUDA

Un moro d'Àfrica, reprenia à cada moment à un oficial francès, à qui havia fet presoner, y 'l tenia tancat à sa casa, dihentli gos. Indignat l' oficial francès, cert dia, al veurer qu' era injuriat de aquella manera, se va atrevir à preguntar al mahometà.

—¿Perqué m' insultas à cada instant, dihentme gos? ¿Quina rahó tens pera tractarme axis?

—La rahó es, digué lo mahometà, que ja fa un mes que estás à casa meva, y durant aqueix temps, encara no t' he vist pregar una sola vegada. Ets, pues, no solament gos, sino més que gos; perquè al menys lo gos coneix al amo que 'l manté, pero tú, ni sisquera conexas al Deu que t' ha criat y que 't conserva la vida.

Havent sentit açó, l' oficial abaxá 'l cap sens dir res.

UN PIEROLENCH.

EPIGRAMAS

A un pobre mut que captava à la porta d' un convent.....

—¿Sou mut desde naxement?

Li preguntá un que passava.

Y ab veu del tot condolguda

casi escapantli 'l plorar,

lo bon mut va contestar:

—No senyor, d' una cayguda.

Sobre 'l monument parlant que Barcelona erigi

al insigne navegant

genovés, Colón, pel gran

y bell mon que descubri,

digué mon amich Simón:

—Jo no só tant criatura

per dar mérit à Colón,

¿qui no 'n descubreix de món

situat à tal altura?

—¿Perque ploras, Casimiro?

—Per l' indirecta d' ahir

de la Rosa.—¿Que 't va dir?

—¿Que primé 's pegará un tiro

abans que casarse ab mi.

E. RIBERA.

LO MUNICIPAL
DE PUNT EN LO CARRER DE CASA

Ab permis d' aquest respectable cos, nos propo-sém fer un estudi de las costums dels diferents rams que inclou l' empleo de municipal.

Pera 'l càrrech de municipal se requerexen gé-nits molt, pero molt, calmosos, y sobre tot ab una gran dosis de paciència.

Lo municipal guanya poch jornal y treballa mol-tas horas.

Tot lo seu sér, pertany exclusivament al públich, y per açó tothom ne fá 'l bon Jesús.

Que hi há foch, lladres, barallas ó qualsevol altre espectacle dels qui diaria y gratuïtament veyém pels carrers, encara que tarde molt à presentarse,

sempre es lo primer agent de l' autoritat que 's presenta, y sí per lo que se 'l busca son lladres, ba-rallas, etc., etc., després qu' ell los ha agafat ó los ha descompartit, alashoras venen los altres, los polissons, los quals, son los qui sempre s'emportan la gloria mentres lo municipal s' emporta 'ls colps.

Lo qui tinch de punt à casa, (dich à casa, porque may se mou de la taberna que hi há à baix) es un home d' uns 48 à 50 anys, fill d' un poble de la pro-vincia de Burgos y 's diu Anatolio Fernández, en-cara que no l'anomenen més que per *Tolio* ó *Nan-des*, à fi de no tenir de parlar tant.

Jo ja li sé la vida més bè qu' ell mateix, y dich més bè, puix que devegadas quan l' esplica à algú, me permeto corretgirlo; porque ell à causa de la memoria, que segons és mateix ja li comensa à fer figa, devegadas, se dexa sens relatar fets que à mi m' havia explicat.

Lo mati quan surto, ja 'l trobo à la porta de casa 'l Sr. Geroni, qu' es l' adroguer, fent brometa ab alguna minyona.

Devegadas l' home s' exalta, y la broma sembla que vol pendre un caràcter massa pujat, llavors, se sent la veu del Sr. Geroni, (que com que la té grossa domina las demés,) cridant à n' en *Tolio* al ordre.

—*No hay cuidado Sr. Cheroni, ya sabe V. que uno ya es gat vell.*

Allà à las onse, dona una volta per la seva de-marcació y luego es dexa caure à la taberna, desde la qual vigila lo carrer.

—¿Que hi há de nou, *Nandes*?—li diu en Joséph, lo taberner.

—*Que quiere V. que haya; ahora vengo de dar un cop d' ull à la demarcación, y como todo está tranquil he pensado, dejame ver que dice lo Sr. Chosep y à ver que se li ofrece.*

—Nada, hombra, si vol fer la copa.

—*No viene nunca mal... pues teninque pasechar-nos todo el dia, se necesita tener fuerza à las camas.*

Ell, està en bona harmonia ab lo vehinat porque li convé, puix de tothom ne treu alguna cosa, y als vehins 'ls convé estar bè ab ell, perquè fassa 'ls ulls grossos.

Es lo que diu la senyora Mercé, la dona del taber-ner. Lo dia que cambiin lo municipal, me costará anar al llit à las onze, puix segons quin posin no'm dexará regar los testos del balcó à las vuyt del mati.

A. MARH.

À LA VORA DEL FOCH

—Noy, quina americana mes caya qu' he vist.

N' estich enamorat.

—No fem lo ximple... Que tinguém enteniment... y çahon l' has vist?

—En la sastreria d' en Pantaleoni.

CANTARELLA

M' han dit pel barri, nineta,

que ja 't cansa l' amor meu.

Si es cert que n' estás cansada,

pren un tamboret y seu.

—Jo; deya un andalús, cada dia m' axeco à las quatre.

—Es mentida.

—Home, poch, à poch: una cosa es *axecarse* y una altre llevarse.

Telégramas.

Madrid, 27, 9 n.—Caras llargas y trastornadas caras rodonas y rialleras, esperanças fallidas, plans destarotats, projectes, molts projectes; ja poden pensarsho... crisis.

SÁNCHEZ PÉREZ MARTÍNEZ.

Madrid, 27, 10 n.—Mitja població respalla las ca-sacas, l' altre mitja las desa; no 's troba una am-polla de tinta per remey; fins ab aygua y sutje s' escriuhen sollicitats y memorials.

S. P. M.

Marroch, 27, 1 t.—Agrahits à Espanya per ha-ver rebaxat la contribució de guerra, pels confits y creus que ha rebut l' embaxada, etc., etc., uns quants naturals del pays han *ajudat à descarregar* un barco espanyol que va naufragar en nostras costas, y han tret fins las camisas mollas dels po-bres naufrechs, rebent en cambi aquests una bona provisió de.... garrotadas.

SI-DI-BRIS-CA-BAS-CAM-BRI-LLA.

TRENCA-CLOSCAS

ROMBO

1.ª Consonant: 2.ª Per Nadal: 3.ª Los conills s' hi amagan: 4.ª Las noyas ne portan: 5.ª Conso-nant.

Damiá Estudiant.

GEROGLÍFICH

• • •
G F F F
Atril
A A I I
t t

Un Roser Badaloní.

Solucions als trenca-closcas del número passat:

Xarada: Ramón.

Targeta: Sta. Coloma de Gramanet.

CORRESPONDENCIA

Pep de la font: s' aprofitará.—Senyor G: no hi há tal confu-sió, pensihó be y ho compendrá.—Un benefactor: vosté es una Providencia pera aquest setmanari. Deu li donga mols anys de vida, y à nosaltres, molt espavill, com vosté 'ns desitja.—Secretari de les Penelles: arreglat anirá. Respecte sa pretenció no puch complaurel.—Xalet Ribetas: al torn, que destiném à lo que mes nos agrada.—Peret Mauri: arreglat anirá.—Quim del Llobregat: on af 'l sep.—V. y A. Moyá: atés l' infim preu de nostre setmanari y lo exposát qu' es fer difereneias; no podem complaurel.—M. H.: rebuda la llista de nous suscriptors. Si à cada poble n' hi hagués un com vosté, hauriam de centuplicá 'l tiratge.—Mariano Xarraire: ¿Que diu home? ¿que enví una suscripció de franch al barbé del seu poble? Miri, si jo fos barbé d'un poble com aqueix que *tant la pinta* y no 'm quedés-sen tres pecetas al cap de l' any pera suscriurerm à *La Barre-tina*, ¿sab que faria? Donchs no suscriurerm à *La Campana* y encara me 'n quedarian quatre.—Mitja Cerilla, Camas de ca-tre, Senyó Graxonera, Mort de gana, Ciudadá, Parrallat y Pep Talós: tot lo que envían no serveix ni per romanços. Han en-viat solucions Melindro sech, Comte de la Ganyota y Panillo de fusta.

Tipo-litografia de J. Jutglar. Passatje Hort dels Vellutés. 2